

założenie na nich trwałych użytków zielonych oraz dokumenty potwierdzające wysokość poniesionych kosztów.

2. Wniosek o wypłatę ze środków funduszu terenowego odszkodowania, o którym mowa w art. 15 ust. 3 ustawy, powinien określać wysokość szkody wynikającą ze zmniejszenia produkcji roślinnej. Do wniosku należy dołączyć kopię decyzji, o której mowa w ust. 1, oraz dokumenty potwierdzające wysokość szkody.

§ 7. Wniosek o przekazanie środków funduszu terenowego na realizację wykonania zastępczego obowiązków określonych w ustawie, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 9 ustawy, powinien spełniać wymagania § 3 ust. 1 pkt 1—5. Do wniosku należy dołączyć dokumenty, o których mowa w § 3 ust. 2, oraz kopię decyzji nakładającej obowiązek wykonania określonej czynności.

§ 8. 1. Wniosek dysponenta funduszu terenowego o zasilenie funduszu terenowego ze środków centralnego Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych, zwanego dalej „funduszem centralnym”, z zastrzeżeniem ust. 2, powinien zawierać:

1) wykaz przedsięwzięć dofinansowywanych ze środków funduszu terenowego,

2) udział procentowy środków funduszu terenowego w kosztach ogólnych poszczególnych przedsięwzięć oraz kwotę środków funduszu terenowego przydzielaną w województwie na poszczególne rodzaje dofinansowywanych prac na jeden hektar lub w przypadku budowy i modernizacji dróg dojazdowych do gruntów rolnych — na jeden kilometr.

2. Wniosek dysponenta funduszu terenowego o zasilenie funduszu terenowego ze środków funduszu centralnego na zadania wymienione w art. 25 ust. 1 pkt 11 ustawy powinien zawierać informacje, o których mowa w § 5.

§ 9. Wniosek o przyznanie środków funduszu centralnego na realizację zadań wymienionych art. 25 ust. 1 pkt 7 i 11 ustawy powinien określać przedsięwzięcie i koszty jego realizacji.

§ 10. Dysponent środków Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych prowadzi ewidencję wniosków, o których mowa w § 2 i 9.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej:

J. Janiszewski

904

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 listopada 1998 r.

w sprawie szczegółowych zasad wykonywania praktyk religijnych i korzystania z postug religijnych w zakładach karnych.

Na podstawie art. 106 § 4 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Skazani uczestniczą w nabożeństwach i spotkaniach, także indywidualnych, o charakterze religijnym, które odbywają się w kaplicy lub innym odpowiednio przystosowanym do tego celu pomieszczeniu albo miejscu na terenie zakładu karnego, zwanego dalej „zakładem”, zgodnie z ustalonym porządkiem wewnętrznym zakładu. Porządek wewnętrzny w zakresie wykonywania praktyk religijnych i korzystania z postug religijnych dyrektor zakładu ustala w porozumieniu z duchownymi kościołów lub innych związków wyznaniowych, wykonującymi postugi religijne w zakładzie, zwanymi dalej „kapelanami”.

2. Dyrektor zakładu, mając na uwadze względy porządku i bezpieczeństwa zakładu oraz wielkość pomieszczeń i miejsc, o których mowa w ust. 1, ustala w porozumieniu z kapelanami zasady i kolejność korzystania z tych pomieszczeń i miejsc przez poszczególne grupy skazanych.

3. Praktyki i postugi religijne o charakterze indywidualnym mogą odbywać się również w celach mieszkalnych, szpitalnych i izb chorych, jeżeli nie zakłócają obowiązujących w zakładzie zasad porządku i bezpieczeństwa oraz jeżeli zapewnione są warunki prywatności wykonywania tych praktyk i postug.

§ 2. 1. Skazani odbywający karę w zakładzie typu zamkniętego są doprowadzani do pomieszczeń i miejsc, o których mowa w § 1 ust. 1, przez funkcjonariusza Służby Więziennej.

2. Skazani odbywający karę w zakładzie typu półotwartego lub otwartego do pomieszczeń i miejsc, o których mowa w § 1 ust. 1, udają się bez dozoru funkcjonariusza Służby Więziennej w kolejności ustalonej zgodnie z przepisem § 1 ust. 2.

3. Skazany zakwalifikowany na podstawie regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności jako niebezpieczny uczestniczy w nabożeństwach i spotkaniach o charakterze religijnym na zasadach określonych w tym regulaminie.

§ 3. 1. W celu zapewnienia skazanym wykonywania praktyk religijnych i korzystania z posług religijnych dyrektor zakładu zawiera umowę z kapelanem o wykonywanie posług religijnych.

2. Podstawę zawarcia umowy o pełnienie funkcji kapelana stanowi skierowanie władzy zwierzchniej lub uprawnionego przedstawiciela kościoła albo innego związku wyznaniowego, wyznaczające go do wykonywania posług religijnych w danym zakładzie.

3. W umowie określa się w szczególności zakres czynności kapelana, zasady jego zastępstwa przez innego duchownego, zakres i zasady korzystania przez kapelana przy wykonywaniu posług religijnych z pomocy innych osób, zasady współdziałania z dyrektorem zakładu oraz przypadki, w których umowa podlega rozwiązaniu.

4. W razie nagłej potrzeby posługi religijnej i niemożności jej udzielenia przez kapelana lub zastępującego go duchownego, dyrektor zakładu zwraca się o jej udzielenie do innego duchownego tego samego kościoła lub związku wyznaniowego.

§ 4. 1. Kapelan i osoby, o których mowa w § 3 ust. 3, mają obowiązek zapoznania się, w zakresie określonym przez dyrektora zakładu, z przepisami dotyczącymi w szczególności:

- 1) wykonywania kary pozbawienia wolności,
- 2) obowiązujących w zakładzie zasad porządku i bezpieczeństwa,
- 3) zasad poruszania się po terenie zakładu,

4) tajemnicy państwowej i służbowej.

2. W wypadku rażącego naruszenia przepisów, o których mowa w ust. 1, przez kapelana lub zastępującego go duchownego, dyrektor zakładu zwraca się w tej sprawie do władzy zwierzchniej kapelana, a w razie ich naruszenia przez inne osoby, o których mowa w § 3 ust. 3, dyrektor zakładu może cofnąć tym osobom uprawnienie do wstępu na teren zakładu.

§ 5. Dyrektor zakładu podejmuje niezbędne czynności w celu zapewnienia odpowiednich warunków do wykonywania praktyk i posług religijnych oraz korzystania z tych posług, a także zasięga opinii kapelana w sprawie organizacji posług religijnych.

§ 6. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do zasad wykonywania praktyk i posług religijnych oraz korzystania z tych posług w aresztach śledczych, chyba że organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, ograniczy lub określi sposób korzystania przez tymczasowo aresztowanego z prawa do kontaktowania się z kapelanem wykonującym posługi religijne lub innymi osobami, o których mowa w § 3 ust. 3.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 1981 r. w sprawie wykonywania praktyk i posług religijnych w zakładach karnych, aresztach śledczych i ośrodkach przystosowania społecznego (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 5, poz. 27).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*

905

OBWIESZCZENIE PREZESA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 9 listopada 1998 r.

o utracie mocy obowiązującej art. 27 ust. 5, 6 i 8 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym.

Na podstawie art. 89 ust. 4 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 1998 r. sygn. akt K.17/97 ogłaszam utratę mocy obowiązującej art. 27 ust. 5, 6 i 8 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z 1993 r. Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231, Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640 oraz

z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104) w zakresie, w jakim dopuszczają stosowanie wobec tej samej osoby za ten sam czyn sankcji administracyjnej określonej przez powołaną ustawę jako „dodatkowe zobowiązanie podatkowe” i odpowiedzialność za wykroczenia skarbowe.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego: *M. Safjan*